

Roma statornicește vedenia – Numărul șase

Controversele profetice în istoria adventismului: înțelegerea conflictului dintre Uriah Smith și James White cu privire la Daniel 11:36

Jeff Pippenger

2024-08-14

Analizăm șase linii de controversă profetică care s-au manifestat de-a lungul istoriei Adventismului, din 1798 până în prezent.

În istorie și în profecie, Cuvântul lui Dumnezeu înfățișează îndelungatul conflict dintre adevăr și eroare. Acest conflict este încă în desfășurare. Lucrurile care au fost se vor repeta. Vechele controverse vor fi reînviolate, iar teorii noi vor apărea neconținute. Însă poporul lui Dumnezeu, care, prin credința sa și prin împlinirea profeției, a avut un rol în proclamarea soliei primului înger, a celui de-al doilea și a celui de-al treilea, știe care este poziția sa. Are o experiență mai prețioasă decât aurul curat. Trebuie să stea neclintit ca o stâncă, ținând cu tărie începutul încrederii sale până la sfârșit. Mesaje alese, cartea 2, 109.

Articolul precedent a abordat prima și ultima controversă privitoare la puterea romană, iar acum vom aborda controversa care a avut loc între Uriah Smith și James White. Uriah Smith a inserat propria sa „interpretare privată” în versetul treizeci și șase.

VERSETUL 36. Și împăratul va face după voia lui; se va înălța și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu și va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor; va propăși până când se va împlini mânia, căci ceea ce este hotărât se va face.

„Împăratul introdus aici nu poate desemna aceeași putere care a fost menționată ultima dată; și anume, puterea papală; căci caracteristicile specificate nu se susțin dacă sunt aplicate acelei puteri.” Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 292.

Smith a recunoscut că puterea din versetul precedent era «Roma papală», dar susține că trăsăturile versetului treizeci și șase nu sunt trăsături profetice care identifică Roma papală. Această afirmație este falsă. Trebuie amintit că, în rebeliunea din 1863, cele șapte vremi din Levitic, capitolul douăzeci și șase, au fost puse deoparte și, prin urmare, a fost respinsă reprezentarea celor șapte vremi de pe ambele table ale lui Habacuc. Atât diagrama din 1843, cât și cea din 1850 ilustrează cele șapte vremi chiar în centrul diagramelor, iar ambele ilustrații așază crucea în centrul liniei celor șapte vremi. Când lumina nouă cu privire la cele șapte vremi a venit în 1856 și a fost ulterior respinsă, aceasta a marcat o respingere a celor două table ale lui Habacuc și, de asemenea, a autorității Spiritului Profetic, care atestă atât de clar că ambele diagrame au fost călăuzite de Dumnezeu.

Potrivit soriei White, ultima amăgire a lui Satana este să facă fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu, iar aici prima amăgire a constat în a face fără efect mărturia Duhului lui Dumnezeu; ea a reprezentat, de asemenea, o respingere simultană a adevărilor fundamentale înscrise pe cele două diagrame, și mai precis a celor șapte vremi.

La răzvrătirea din 1863, nimeni altul decât Uriah Smith a alcătuit diagrama contrafăcută din 1863, care a înlăturat linia celor șapte timpuri. Până în 1863, Uriah Smith își închisese ochii față de lumina celor șapte timpuri și nu putea vedea că există două „indignări” pe care Daniel le identifică. Cele două indignări reprezintă cele șapte timpuri împotriva regatului de nord al lui Israel și a regatului de sud al lui Iuda. Prima, împotriva celor zece seminții din nord, a început în 723 î.Hr. și s-a încheiat în 1798, iar a doua a început în 677 î.Hr. și s-a încheiat în 1844.

În capitolul opt, Gabriel a venit la Daniel ca să-i explice vedenia marah și, în legătură cu lucrarea sa, a oferit un al doilea martor în sprijinul anului 1844. Cei două mii trei sute de ani din capitolul opt al Cărții lui Daniel s-au încheiat în 1844, dar tot atunci s-a încheiat și cea din urmă dintre cele două mâini îndreptate împotriva împărățiilor de la miazănoapte și de la miazăzi.

Și el a zis: Iată, îți voi face cunoscut ce va fi în vremea de pe urmă a mâniei; căci sfârșitul va fi la vremea hotărâtă. Daniel 8:19.

Sfârșitul de pe urmă presupune un prim sfârșit. Cea din urmă dintre cele două mâini, care constituie, pur și simplu, o altă expresie a celor șapte vremuri, s-a încheiat în 1844, iar cea dintâi mânie s-a încheiat în 1798. Versetul despre care Smith a susținut că nu conține nicio specificare a puterii papale a identificat anul în care papalitatea avea să primească rana de moarte.

Și împăratul va face după voia sa; se va înălța și se va mări mai presus de orice dumnezeu, va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va izbuti până va trece mânia; căci ceea ce este hotărât se va împlini. Daniel 11:36.

„Împăratul” din versetul treizeci și șase avea să „prospere până când indignarea va fi împlinită.” Observați ce scrie Smith despre Daniel, capitolul opt, versetele douăzeci și trei și douăzeci și patru, în aceeași carte în care el susține că puterea papală nu posedă atributele corespunzătoare pentru a împlini versetul treizeci și șase.

VERSETUL 23. Iar la vremea de pe urmă a împărăției lor, când călcătorii de lege vor fi ajuns la plinătate, se va ridica un împărat de înfățișare aspră, priceput la tâlcuri întunecate. 24. Și puterea lui va fi mare, dar nu prin puterea lui: și va nimici în chip uimitor, și va propăși și va lucra, și va nimici pe cei puternici și pe poporul cel sfânt. 25. Și prin viclenia lui va face ca înșelăciunea să propășească în mâna lui; și se va înălța în inima sa, și prin pace va nimici pe mulți; se va ridica de asemenea împotriva Prințului prinților; dar va fi zdrobit fără mână.

Această putere succede celor patru diviziuni ale împărăției țapului în vremea de pe urmă a stăpânirii lor, adică către încheierea cursului lor. Este, desigur, aceeași cu cornul cel mic din versetul 9 și următoarele. Aplicați-o la Roma, așa cum s-a arătat în observațiile la versetul 9, și totul este armonios și limpede.

'Un împărat cu înfățișare aprigă.' Moise, prezicând pedeapsa care avea să vină asupra iudeilor din partea aceleiași puteri, o numește 'un neam cu înfățișare aprigă.' Deut. 28:49, 50. Niciun popor nu s-a înfățișat mai formidabil în rândul de război decât romanii. 'Înțelegând cuvinte întunecate.' Moise, în Scriptura tocmai menționată, spune: 'a cărui limbă n-o vei înțelege.' Acest lucru nu s-ar fi putut spune despre babilonieni, perși sau greci, în ce-i privește pe iudei;

căci limbile caldeeană și greacă erau folosite într-o măsură mai mare sau mai mică în Palestina. Nu acesta era însă cazul cu limba latină.

„Când călcătorii de lege au ajuns la măsura deplină.” Pe tot parcursul, se are în vedere legătura dintre poporul lui Dumnezeu și asupritorii lor. Din pricina nelegiuirilor poporului Său au fost vânduți în robie. Iar stăruința lor în păcat a adus o pedeapsă mai aspră. Niciodată nu au fost iudeii, ca națiune, mai corupți din punct de vedere moral decât în vremea când au ajuns sub jurisdicția romanilor.

„Puternic, dar nu prin propria sa putere.” Succesul romanilor se datora în mare măsură sprijinului aliaților lor și dezbinărilor din rândul dușmanilor lor, de care erau întotdeauna gata să profite. Roma papală a fost, de asemenea, puternică prin intermediul puterilor seculare asupra cărora își exercita autoritatea spirituală.

„El va nimici în chip uimitor.” Domnul le-a spus iudeilor prin proorocul Ezechiel că îi va da pe mâna unor oameni „iscușiți în nimicire”; iar măcelărirea a unui milion o sută de mii de iudei la distrugerea Ierusalimului pricinuită de armata romană a fost o cumplită confirmare a cuvintelor proorocului. Iar Roma, în a doua ei fază, sau papală, a fost răspunzătoare de moartea a cincizeci de milioane de martiri.

„Și prin politica sa va face ca vicleșugul să sporească în mâna lui.” Roma s-a distins mai presus de toate celelalte puteri printr-o politică a vicleșugului, prin care a adus neamurile sub stăpânirea sa. Acest lucru este adevărat atât în privința Romei păgâne, cât și a Romei papale. Și astfel, prin pace, a nimicit pe mulți.

Iar Roma, în cele din urmă, în persoana unuia dintre dregătorii ei, s-a ridicat împotriva Căpeteniei căpeteniilor, prin pronunțarea sentinței de moarte împotriva lui Isus Hristos. „Dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini”, expresie care identifică nimicirea acestei puteri cu lovirea chipului din capitolul 2. Uriah Smith, Daniel și Apocalipsa, 202–204.

Smith, de două ori în pasaj, identifică faptul că caracteristicile profetice ale Romei păgâne și ale Romei papale sunt interschimbabile, căci ele sunt pur și simplu manifestarea Romei în cele două faze ale ei, asemenea amestecului de fier și lut din Daniel, capitolul al doilea — fierul și lutul pe care Sora White le identifică drept simboluri ale uneltirilor bisericesti și de stat. Când Daniel identifică, în versetele pe care le abordează Smith — că Roma „va propăși și va lucra” și că Roma „va face ca vicleșugul să propășească în mâna lui” — Smith susține că, în versetul treizeci și șase, „regele” care „va propăși până ce mânia va fi împlinită” identifică o caracteristică profetică atât a Romei păgâne, cât și a Romei papale. Apoi el afirmă că niciuna dintre caracteristicile Romei din versetul treizeci și șase nu se referă la puterea papală.

Ne-am referit la Smith pentru a susține identificarea Romei cu tâlharii care întăresc vedenia, iar una dintre cele patru caracteristici profetice din versetul paisprezece este aceea că Roma se înalță pe sine.

Și în acele vremuri mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; de asemenea, tâlhari din poporul tău se vor înalța ca să împlinească vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

Smith susține că caracteristicile împăratului din versetul treizeci și șase nu corespund puterii papale, deși mai înainte a apărut ideea că în versetul paisprezece Roma este cea care se înalță pe sine. Totuși, împăratul din versetul treizeci și șase „se va înalța pe sine”. Același împărat din versetul treizeci și șase va „rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor”. În Daniel, puterea papală „va rosti cuvinte mari împotriva Celui Preaînalt”, iar în cartea Apocalipsei puterea papală hulește împotriva Celui Preaînalt.

Și i s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule; și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Și el și-a deschis gura în hulă împotriva lui Dumnezeu, ca să hulească Numele Lui, și cortul Lui, și pe cei ce locuiesc în cer. Apocalipsa 13:5, 6.

Fiecare precizare profetică privitoare la puterea papală este identificată în versetul treizeci și șase.

Și împăratul va face după voia sa; se va înalța și se va mări mai presus de orice dumnezeu, va rosti lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor și va izbuti până va trece mânia; căci ceea ce este hotărât se va împlini. Daniel 11:36.

Comentarii umani sunt adesea nedemni de încredere, dar mulți comentatori adventiști atestă adevărul evident că, în a doua epistolă către Tesaloniceni, apostolul Pavel a parafrazat tocmai versetul treizeci și șase, când s-a referit la omul fărădelegii.

Să nu vă amăgească nimeni în niciun chip: căci ziua aceea nu va veni decât dacă va veni mai întâi lepădarea de credință și se va descoperi omul păcatului, fiul pierzării; care se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau de tot ce este venerat; așa încât el, ca Dumnezeu, șade în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine că este Dumnezeu. 2 Tesaloniceni 2:2, 3.

Versetul treizeci și șase afirmă că „el se va înalța pe sine și se va mări pe sine mai presus de orice dumnezeu”, iar Pavel spune: „omul fărădelegii să fie descoperit, fiul pierzării; care se împotrivesc și se înalță pe sine mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau la care se aduce închinare”. În mod evident, Smith nu avea nicio autoritate profetică pentru a susține că regele din versetul treizeci și șase era diferit de regele aflat în discuție în versetele care preced versetul treizeci și șase. Din punct de vedere gramatical, nu avea nicio justificare pentru a face acea aplicare eronată, iar afirmația sa că a procedat astfel pentru că versetul treizeci și șase nu prezintă trăsături ale puterii papale a fost o răstălmăcire a Scripturii, într-o încercare de a stabili o interpretare particulară.

Avem, de asemenea, cuvântul prorociei mai sigur; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până ce se va ivi ziua și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre: știind înainte de toate aceasta, că nicio prorocie a Scripturii nu este de tâlcuire particulară. Căci prorocia n-a venit în vechime prin voia omului, ci oameni sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, mânați de Duhul Sfânt. 2 Petru 1:19-21.

De-a lungul anilor adventismului laodicean au existat mulți teologi, pastori și autori adventiști care au analizat dacă aplicarea lui Smith este corectă sau incorectă. Un pastor australian, Louis Were, decedat de multă vreme, și-a petrecut cea mai mare parte a slujirii sale opunându-se modelului profetic fals al lui Smith. Motivul opoziției sale nu a fost doar acela că Smith a identificat în cele

din urmă pe regele care își găsește sfârșitul în versetul patruzeci și cinci drept Turcia, ci platforma lui Smith a produs, de asemenea, o aplicare incorectă a Armagedonului. În anii 1980, sau cam pe atunci, un autor adventist a scris o carte intitulată „Adventists and Armageddon, Have we Misunderstood Prophecy?” Numele autorului este Donald Mansell, iar cartea este încă disponibilă.

Mansell urmărește istoria premergătoare Primului și celui de-al Doilea Război Mondial, arătând că, atunci când ambele războaie se apropiau, evangheliștii adventiști au început să recurgă la aplicarea eronată a lui Smith, potrivit căreia Turcia avea să mășăluiască spre Ierusalimul literal, ca semn al Armagedonului și al sfârșitului lumii. El demonstrează, pe baza registrelor de membri ale bisericii, că, pe măsură ce fiecare dintre războaie se apropia, multe suflete au fost primite în rândurile membrilor bisericii adventiste, în temeiul accentului profetic al evangheliștilor, derivat din viziunea eronată a lui Smith asupra Armagedonului.

Odată cu încheierea fiecăruia dintre războaie și cu neîmplinirea profețiilor eronate, biserica a pierdut mai mulți membri decât dobândise prin modelul profetic construit de Smith.

Prin respingerea de către Smith a mesajului fundamental al Milleriților și prin dispoziția sa de a promova interpretarea sa privată a versetelor 36–45 din Daniel, logica lui Smith a produs un model profetic bazat pe evenimentele actuale.

În disputa dintre Smith și James White cu privire la regele care își ajunge sfârșitul în ultimul verset al capitoului unsprezece din Daniel, James White a prezentat un raționament care surprindea succint temelia profetică nisipoasă a lui Smith. White a susținut că "profeția generează istoria, dar istoria nu generează profetia".

Evangheliștii adventiști care au activat înainte de ambele războaie au folosit istoria în desfășurare pentru a prezenta modelul profetic eronat al lui Smith cu privire la Armagedon, iar lucrarea lor, care părea atât de binecuvântată în perioada premergătoare războaielor, a produs o pierdere netă atunci când s-a demonstrat că modelul profetic se întemeia pe o interpretare particulară.

Păziți-vă de prorocii mincinoși, care vin la voi îmbrăcați în haine de oaie, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Se culeg oare struguri din spini sau smochine din ciulini? Tot astfel, orice pom bun aduce roade bune, iar un pom stricat aduce roade rele. Un pom bun nu poate aduce roade rele, niciun pom stricat nu poate aduce roade bune. Orice pom care nu aduce roadă bună este tăiat și aruncat în foc. Așadar, după roadele lor îi veți cunoaște. Matei 7:15-20.

Faptul că Smith a fost dispus să promoveze un model profetic propriu privitor la regele din versetul treizeci și șase a produs, de asemenea, o aplicare eronată a celei de-a șasea plăgi și a Armagedonului.

Și al șaselea înger și-a vărsat potirul peste râul cel mare, Eufratul; și apele lui au secat, ca să fie pregătită calea împăraților din Răsărit. Și am văzut trei duhuri necurate, ca niște broaște, ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura prorocului mincinos. Căci sunt duhuri ale demonilor, săvârșind minuni, care se duc la împărații pământului și ai întregii lumi, ca să-i adune pentru bătălia zilei celei mari a lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Iată, Eu vin ca un hoț.

Fericit este cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea. Și i-a adunat laolaltă într-un loc numit, în limba ebraică, Armagedon. Apocalipsa 16:12-16.

După cum am subliniat anterior, a șasea plagă vine după închiderea timpului de probă al omenirii, așa încât avertismentul cuprins aici, de a-ți păzi hainele, trebuie să se refere la o chestiune care constituie un punct de probă ce are loc înainte ca Mihail să se ridice, să se închidă timpul de probă al omenirii și să înceapă prima plagă. A șasea plagă identifică activitățile balaurului, fiarei și profetului mincinos, care alcătuiesc tripla unire ce se constituie odată cu iminenta lege duminicală. Acea triplă unire este Roma Modernă, iar simbolul care identifică și stabilește tripla unire a Romei Moderne îl constituie „tâlharii dintre ai tăi”, care „se vor ridica să împlinească vedenia” și „vor cădea”.

Avertizarea celei de-a șasea plăgi, atunci când este înțeleasă, permite unui suflet să-și păstreze veșmintele, dar, dacă este respinsă, lasă un suflet gol, ceea ce reprezintă unul dintre cele cinci attribute ale unui laodicean. Simbolul care întemeiază acea avertizare îl constituie tâlharii poporului tău, care se înalță pe ei înșiși și, în cele din urmă, cad. Solomon a spus că, dacă poporul lui Dumnezeu nu are acea viziune, piere.

Când nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește Legea este fericit. Proverbe 29:18.

Cuvântul ebraic „perish” înseamnă „a dezgoli”, iar Ioan a consemnat: „Fericit este cel ce veghează și își păzește hainele, ca nu cumva să umble gol și să-i vadă rușinea.” Smith a greșit cu privire la Împăratul de la miazănoapte, iar acea temelie profetică falsă i-a permis să dezvolte o aplicare profetică care, dacă este acceptată, produce goliciune, care este un simbol al Laodiceenilor, care sunt vărsați din gura Domnului.

Smith nu a avut nicio problemă să își susțină, împotriva soțului profetesei, James White, noua sa identificare falsă a Împăratului de la miazănoapte. Istoricii adventiști, precum și Sora White, abordează celebra lor divergență. Ellen White i-a muștrat atât pe soțul ei, cât și pe Smith, pentru că au îngăduit ca deosebirea lor de opinie cu privire la cine era reprezentat prin Împăratul de la miazănoapte în Daniel unsprezece să fie făcută publică. În chiar prima publicație adventistă de după Marea Dezamăgire din 1844, James White a scris:

„Că Isus s-a ridicat, a închis ușa și a venit la Cel Îmbătrânit de zile, ca să-și primească împărăția, în luna a șaptea, 1844, cred pe deplin. Vezi Luca 13:25; Matei 25:10; Daniel 7:13,14. Dar ridicarea lui Mihail, Daniel 12:1, pare a fi un alt eveniment, cu un alt scop. Ridicarea lui în 1844 a fost pentru a închide ușa și a veni la Tatăl său, ca să-și primească împărăția și puterea de a domni; dar ridicarea lui Mihail este pentru a-și manifesta puterea împărătească, pe care o are deja, în nimicirea celor răi și în izbăvirea poporului său. Mihail urmează să se ridice în vremea când ultima putere din capitolul 11 își ajunge sfârșitul, și nimeni nu-i vine în ajutor. Această putere este ultima care calcă în picioare adevărata biserică a lui Dumnezeu; și, întrucât adevărata biserică este încă călcată în picioare și izgonită de toată creștinătatea, reiese că ultima putere asupra care nu ‘a ajuns la sfârșitul lui’; iar Mihail nu s-a ridicat. Această ultimă putere care calcă în picioare pe sfinți este adusă în vedere în Apocalipsa 13:11-18. Numărul ei este 666.” James White, A Word to the Little Flock, 8.

Când Smith a introdus așa-numita sa "nouă lumină" cu privire la subiectul "ultimei puteri din capitolul unsprezece al lui Daniel", James White a văzut aplicarea lui Smith nu ca pe o nouă lumină, ci ca pe un atac asupra temelii. Controversa privind Roma ca împăratul de la miazănoapte în Daniel 11, care a avut loc între Uriah Smith și James White, are trăsături specifice pe care, ca studenți ai profeției, trebuie să le corelăm cu celelalte controverse din istoria adventistă privitoare la simbolul Romei.

Unul dintre aceste atribute este introducerea unei interpretări private. Un alt atribut este că aplicarea interpretării private necesită o răstălmăcire a gramaticii elementare, căci Smith nu numai că a trecut cu vederea faptul că fiecare atribut profetic din versetul treizeci și șase se referă la Roma, ci a trecut cu vederea și faptul că structura gramaticală impune ca regele din versetul treizeci și șase să fie același rege cu cel reprezentat în pasajul anterior.

Un alt aspect este că interpretarea privată a fost o respingere a adevărilor fundamentale. Un alt aspect este că ea reprezintă o respingere a autorității Spiritului Profetic. O altă caracteristică este că prima idee greșită cu privire la Roma va conduce la un model profetic care nu îi permite unei persoane să-și păzească hainele pe măsură ce se apropie de închiderea timpului de probă pentru omenire. Un alt aspect a fost disponibilitatea de a-și promova public interpretarea privată. Un alt aspect este că interpretarea privată este invariabil identificată drept lumină nouă. Toate aceste caracteristici sunt reprezentate în cadrul discuției actuale despre „jefuitorii poporului tău”.

Când ultima controversă a Romei, care a fost prefigurată de prima controversă a Romei ce identifica „jefuitorii poporului tău”, este coroborată cu linia profetică a controversei lui Uriah Smith și a lui James White, vom vedea că o clasă își va clădi modelul profetic pe o tălmăcire particulară, care respinge adevărul de temelie.

Respingerea adevărilor fundamentale echivalează automat cu respingerea autorității Spiritului Profetic, care apără atât de temeinic acele adevăruri fundamentale. Categoria aceea va fi, de asemenea, dispusă să-și prezinte public punctul de vedere, indiferent de orice îngrijorări care ar putea fi exprimate cu privire la impactul pe care învățătura l-ar putea avea asupra poporului lui Dumnezeu din întreaga lume.

Imediat după 1844, în prima generație a adventismului, a fost introdusă o altă controversă privitoare la Roma. Acea controversă a continuat să fie agitată, până când concepția falsă a fost acceptată în a treia generație a adventismului. Vom considera controversa „necurmatului” ca a patra dintre cele șase linii pe care le analizăm acum în modelul rând după rând.

Dar, înainte de a aborda a patra linie a controverselor Romei, se cuvine să ne amintim că, în articolul precedent, când abordam versetul zece din capitolul unsprezece al cărții Daniel, am afirmat: „Versetul zece leagă, de asemenea, în mod direct «șapte vremi» din Leviticul douăzeci și șase de istoria ascunsă, dar acea linie a adevărului este în afara a ceea ce expunem aici.”

Uriah Smith a fost conducătorul respingerii „celor șapte vremi” în 1863. El respinsese sporirea cunoștinței asupra aceluși subiect care fusese prezentată în articolele pe tema respectivă, redactate de Hiram Edson și publicate în Review în 1856. Implicațiile faptului că Smith a fost asociat cu o

mișcare care a prezentat „cele șapte vremi”, dar care ulterior a respins o sporire a cunoștinței chiar asupra aceluși subiect, țin, de asemenea, de altă discuție decât aceea a caracteristicilor introducerii, de către Smith, a ceea ce el pretindea a fi „lumină nouă” cu privire la subiectul împăratului de la mieznoapte; însă, când vom încheia privirea de ansamblu asupra liniei controverselor adventiste privitoare la Roma, ne vom întoarce atât la semnificația versetului zece din capitoul unsprezece al cărții Daniel, cât și la ceea ce este reprezentat de respingerea, de către Smith, a soliei laodiceane care a sosit în 1856 odată cu sporirea cunoștinței cu privire la „cele șapte vremi”.

Credința noastră cu privire la soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger a fost corectă. Marile jaloane pe care le-am depășit sunt imuabile. Deși oștirile iadului pot încerca să le smulgă din temelie și să triumfe cu gândul că au reușit, totuși nu izbutesc. Acești stâlpi ai adevărului stau neclintiți ca dealurile veșnice, nezdruncinați de toate eforturile oamenilor, conjugate cu cele ale lui Satana și ale oștirii lui. Putem învăța mult și ar trebui să cercetăm neîncetat Scripturile, ca să vedem dacă aceste lucruri sunt așa. *Evanghelizare*, 223.

„Marile jaloane ale adevărului, care ne indică poziția în istoria profetică, trebuie păzite cu grijă, ca nu cumva să fie înlăturate și înlocuite cu teorii care ar aduce confuzie mai degrabă decât lumină adevărată.” *Selected Messages*, cartea 2, 101, 102.

"În vremea aceasta se vor face multe eforturi pentru a zdruncina credința noastră în chestiunea sanctuarului; dar noi nu trebuie să șovăim. Niciun țărș nu trebuie mutat din temeliiile credinței noastre. Adevărul rămâne adevăr. Cei care devin nesiguri vor aluneca spre teorii eronate și, în cele din urmă, se vor trezi necredincioși față de dovezile trecute pe care le-am avut cu privire la ceea ce este adevărul. Vechile semne de hotar trebuie păstrate, ca să nu ne pierdem orientarea." *Manuscript Releases*, volumul 1, 55